

Όχι, το Ισραήλ δεν έχει «το δικαίωμα να υπάρχει».

Σε αντίθεση με τον σιωνιστικό ισχυρισμό ότι «το Ισραήλ έχει το δικαίωμα να υπάρχει», το δικό μου επίχειρημα έχει τις ρίζες του στο Διεθνές Δίκαιο. Φυσικά, δεδομένης της τάσης του Ισραήλ να παραβιάζει τέτοιους νόμους, δεν αποτελεί έκπληξη ότι εξακολουθούν να διεκδικούν ένα δικαίωμα που δεν έχει κανένα πάτημα στην πραγματικότητα.

Η είδηση ότι, εν μέσω της γενοκτονίας στην Παλαιστίνη, το γερμανικό κοινοβούλιο συζητούσε πρόσφατα νομοθεσία που θα ποινικοποιούσε την άρνηση του «δικαιώματος του Ισραήλ να υπάρχει», με ποινές φυλάκισης έως και πέντε ετών, δεν προκάλεσε έκπληξη σχεδόν σε κανέναν.

Αυτή είναι άλλωστε η ίδια Γερμανία που διέπραξε γενοκτονία πρώτα στη Ναμίμπια και μετά στην Ευρώπη, τώρα συμμετέχει ενεργά και με ενθουσιασμό στη συνεχιζόμενη γενοκτονία στην Παλαιστίνη, ενώ καταστέλλει βάνανυσα όλους όσους τολμούν να μιλήσουν εναντίον της στο εσωτερικό της.

Πράγματι, μαζί με το Ισραήλ και τις ΗΠΑ, το γερμανικό κράτος σήμερα έχει την αρνητική διάκριση να τοποθετείται μεταξύ εκείνων που αιχμαλωτίζονται περισσότερο από τα σιωνιστικά συμφέροντα και διαφθείρονται εντονότερα από τη σιωνιστική ιδεολογία.

Το γερμανικό κράτος έχει ακόμη και μια επίσημη πολιτική (Staatsräson) που δεσμεύει τη Γερμανία στην υπεράσπιση ύπαρξης του ισραηλινού καθεστώτος. Απαιτείται επίσημη δήλωση του «δικαιώματος ύπαρξης του Ισραήλ» για την απόκτηση της γερμανικής υπηκοότητας. (Δεν απαιτείται τέτοια δήλωση για το δικαίωμα ύπαρξης της Γερμανίας).

Όμως η δήλωση ότι το ισραηλινό καθεστώς δεν έχει το δικαίωμα να υπάρχει δεν είναι απλώς μια νόμιμη γνώμη. Είναι επίσης αποδεδειγμένα αληθές, τόσο ως πραγματολογικό όσο και ως νομικό ζήτημα.

Φυσικά, η δήλωση ότι το Ισραήλ «έχει το δικαίωμα να υπάρχει» ήταν πάντα ανοησία, καθώς δεν έχει ρίζες ούτε στο νόμο ούτε στην πραγματικότητα.

Αλλά αυτός ο σιωνιστικός ισχυρισμός ηχεί οικείος στα αυτιά των ανθρώπων στη Δύση, επειδή έχει επαναληφθεί τόσο συχνά ως πυλώνας της σιωνιστικής προπαγάνδας. Αντηχεί από δυτικούς πολιτικούς που επωφελούνται από δωροδοκίες του ισραηλινού λόμπι μέχρι εταιρείες μέσων ενημέρωσης που ευθυγραμμίζονται με το Ισραήλ και υποστηρίζουν συνειδητά την ατιμωρησία του

καθεστώς.

Αναρωτηθείτε αν έχετε ακούσει ποτέ κάποιον παρόμοιο ισχυρισμό περί του δικαιώματος ύπαρξης της Ιταλίας, του Καναδά ή της Γερμανίας. Και όμως προβάλλεται συνεχώς ο ισχυρισμός ότι το ισραηλινό καθεστώς (και μόνο το ισραηλινό καθεστώς) έχει κατά κάποιο τρόπο ένα τέτοιο δικαίωμα.

Το πιο προφανές συμπέρασμα είναι ότι το καθεστώς και οι πληρεξούσιοι του στη Δύση είναι τόσο βαθιά ανασφαλείς σχετικά με τη νομιμοποίηση του κράτους, δεδομένης της άνομης και αιματηρής ιστορίας της ίδρυσης και της επέκτασής του, που θεώρησαν απαραίτητο να επιβάλουν μια αυτονόητη καθολικότητα στην αποδοχή της ιδέας του ισραηλινού εξαιρετισμού και ατιμωρησίας.

Αλλά δεν υπάρχει τέτοιο δικαίωμα εξαίρεσης στο Διεθνές Δίκαιο.

Άβολα γεγονότα

Όταν μπήκα για πρώτη φορά στους διαδρόμους των Ηνωμένων Εθνών τη δεκαετία του 1980, υπήρχαν πολλά κράτη που δεν υπήρχαν πλέον όταν έφυγα το 2023. Είχαν η ΕΣΣΔ, η Τσεχοσλοβακία, η Γιουγκοσλαβία, η Ανατολική Γερμανία, η Τανγκανίκα, η Ζανζιβάρη και η Ηνωμένη Αραβική Δημοκρατία «δικαίωμα ύπαρξης»; Όχι. Ούτε το Ισραήλ έχει.

Τα κράτη έρχονται και παρέρχονται, αλλά κανένα από αυτά δεν έχει «δικαίωμα ύπαρξης». Πραγματολογικά μιλώντας, αυτό είναι αναμφισβήτητο.

Και όμως, κάποιοι εξακολουθούν να παπαγαλίζουν το αβάσιμο σιωνιστικό κατασκεύασμα ότι το ισραηλινό καθεστώς κατέχει κατά κάποιο τρόπο αυτό το δικαίωμα. Άλλοι το αποδέχονται χωρίς αμφιβολία, κάποιοι (όπως η Γερμανία) επιδιώκουν ακόμη και να αναγκάσουν άλλους να το αποδεχτούν και άλλοι απαγορεύουν κάθε προσπάθεια αμφισβήτησης του.

Δεν υπάρχει «δικαίωμα ύπαρξης» για τα κράτη σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο. Έτσι, το Ισραήλ δεν μπορεί να διεκδικήσει ένα τέτοιο δικαίωμα.

Φυσικά, τα κράτη έχουν κάποια δικαιώματα. Για παράδειγμα, τα κράτη έχουν κανονικά δικαίωμα στην κυρίαρχη ισότητα, στην εδαφική ακεραιότητα και στην αυτοάμυνα σύμφωνα με το άρθρο 51 του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών. Αλλά ακόμη και αυτά τα δικαιώματα που συνήθως παρέχονται στα κράτη υπόκεινται σε όρους και προϋποθέσεις, πολλές από τις οποίες θα απέκλειαν τη διεκδίκηση του Ισραήλ σε αυτά.

Για παράδειγμα, το Διεθνές Δικαστήριο έχει επανειλημμένα διαπιστώσει ότι το Ισραήλ δεν έχει δικαίωμα να επικαλείται αυτοάμυνα στις επιθέσεις του στα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη. (Με απλά λόγια, δεν μπορείς να διαρρήξεις το σπίτι κάποιου και μετά να διεκδικήσεις το δικαίωμα στην

αυτοάμυνα όταν αυτός αντισταθεί).

Δεύτερον, εκτός από αυτά που συμφωνήθηκαν σε συνθήκες με την Αίγυπτο (1979) και την Ιορδανία (1994), το Ισραήλ δεν έχει καν καθορισμένα σύνορα. Μεγάλο μέρος της επικράτειας που διεκδικεί και κατέχει το ισραηλινό καθεστώς είναι έδαφος επί του οποίου δεν έχει καμία νομική αξίωση, και άλλα εδάφη που διεκδικούνται ως μέρος του κράτους είναι αμφισβητούμενα.

Το καθεστώς δεν μπορεί να προβάλει νομικές αξιώσεις εδαφικής ακεραιότητας σε εδάφη που κατέλαβε παράνομα το 1967 και μετά, συμπεριλαμβανομένης της Ανατολικής Ιερουσαλήμ, της Γάζας, της Δυτικής Όχθης και των Υψιπέδων του Γκολάν.

Η «Πράσινη Γραμμή» του 1949 με τον Λίβανο, τη Συρία, τη Δυτική Όχθη και τη Γάζα, δεν είναι ένα διεθνώς αναγνωρισμένο σύνορο, αλλά μάλλον μια γραμμή ανακωχής που προορίζεται απλώς να χωρίσει τις εμπόλεμες δυνάμεις. Το καθεστώς δεν μπορεί να το διεκδικήσει ως νόμιμο σύνορο.

Επιπλέον, δεδομένου ότι η απαγόρευση της απόκτησης εδάφους με τη βία αποτελεί κανόνα *jus cogens* (τους υψηλότερους, επιτακτικούς κανόνες) του Διεθνούς Δικαίου και δεσμευτική υποχρέωση βάσει του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, δεν μπορεί να διεκδικήσει καμία από αυτές τις εκτάσεις ως μέρος της νόμιμης επικράτειάς του.

Ακόμη και η γη που διεκδικήθηκε από τις σιωνιστικές δυνάμεις το 1947 βάσει της πρότασης διχοτόμησης του ΟΗΕ υπόκειται σε νομική αμφισβήτηση. Δεδομένου αυτού του γεγονότος, η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ δεν είχε καμία εξουσία βάσει του Χάρτη της, ή ευρύτερα του Διεθνούς Δικαίου, να ακυρώσει τη βούληση των αυτοχθόνων πληθυσμών ή να δημιουργήσει ένα εποικιστικό-αποικιακό κράτος και οι σιωνιστικές δυνάμεις δεν είχαν κανένα δικαίωμα βάσει του Διεθνούς Δικαίου να αρνηθούν την αυτοδιάθεση του παλαιστινιακού λαού ή να αποκτήσουν εδάφη με τη βία.

Στην πραγματικότητα, η Επιτροπή Διεθνούς Δικαίου έκρινε ότι τα κράτη δεν πρέπει να αναγνωρίζουν αξιώσεις που βασίζονται σε παραβιάσεις των κανόνων *jus cogens* και *erga omnes* (δεσμευτικές για όλα τα κράτη), όπως αυτές που διαπράχθηκαν από τις σιωνιστικές δυνάμεις κατά τη διάρκεια της Νάκμπα του 1947-48 και από το ισραηλινό καθεστώς έκτοτε. Επιπλέον, οι εδαφικές κτήσεις που προκύπτουν από την απειλή ή τη χρήση βίας επιβάλλουν υποχρεώσεις μη αναγνώρισης σε όλα τα κράτη.

Το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης υπενθύμισε αυτήν την αρχή όσον αφορά την παρουσία του ισραηλινού καθεστώτος στα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη μόλις το 2024, όταν διαπίστωσε ότι η κατοχή της Ανατολικής Ιερουσαλήμ, της Δυτικής Όχθης και της Λωρίδας της Γάζας είναι εντελώς παράνομη, ότι πρέπει να τερματιστεί γρήγορα και πλήρως και ότι όλα τα κράτη είναι υποχρεωμένα να μην αναγνωρίσουν την παρουσία του Ισραήλ σε αυτά τα εδάφη και να εργαστούν για τον τερματισμό της.

Έτσι, καθώς το Ισραήλ δεν έχει καθορισμένη επικράτεια, οι νομικές αξιώσεις του για εδαφική ακεραιότητα είναι σημαντικά περιορισμένες. Και χωρίς αναγνωρισμένα σύνορα (και εδώ δεν μιλάμε

για μια μικρή συνοριακή διαφορά, αλλά μάλλον για έλλειψη ορισμού για το μεγαλύτερο μέρος της επικράτειας του κράτους), στερείται ακόμη και βασικού κριτηρίου για την αναγνώριση ως κράτος.

Μέχρι σήμερα, σχεδόν τριάντα κράτη μέλη του ΟΗΕ σε όλη την Αφρική, την Ασία και τη Λατινική Αμερική (συμπεριλαμβανομένων ορισμένων από τους πλησιέστερους γεωγραφικούς γείτονές της) δεν αναγνωρίζουν το κράτος του Ισραήλ και άλλα έχουν διακόψει τις διπλωματικές σχέσεις με το καθεστώς κατά τη διάρκεια της τρέχουσας, συνεχιζόμενης γενοκτονίας.

Καμία κυριαρχία χωρίς ισότητα

Τέλος, χωρίς νόμιμη κυριαρχία, δεν μπορεί να υπάρξει αξίωση για κυρίαρχη ισότητα.

Η κυριαρχία, σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, δεν ανήκει στα κράτη, αλλά αντίθετα στους ανθρώπους. Το ισραηλινό καθεστώς αυτοανακηρύσσεται «εβραϊκό κράτος» και ισχυρίζεται ότι εκπροσωπεί τον λαό του.

Αλλά δεν εκπροσωπεί τα συμφέροντα των μη Εβραίων (Μουσουλμάνων και Χριστιανών Παλαιστινίων) που είτε είναι παρόντες, είτε έχουν το δικαίωμα να είναι παρόντες και μέρος της νόμιμης πολιτικής οντότητας αυτής της περιοχής.

Το εθνικιστικό κράτος του Ισραήλ μπορεί ίσως να ισχυριστεί ότι εκπροσωπεί 7,2 εκατομμύρια (Εβραίους) ψηφοφόρους. Δεν μπορεί να ισχυριστεί αξιόπιστα ότι εκπροσωπεί τα σχεδόν 16 εκατομμύρια Παλαιστινίων που έχουν το δικαίωμα να αποτελούν μέρος της νόμιμης πολιτικής οντότητας αυτής της γης.

Πράγματι, ακόμη και αν το καθεστώς εγκαθιστούσε με τη βία κάθε Εβραίο στον πλανήτη στη γη, θα εξακολουθούσε να αντιπροσωπεύει μόνο μια μειοψηφία του πληθυσμού, έναντι της πλειοψηφίας των Παλαιστινίων.

Η συντριπτική πλειοψηφία των ατόμων που έχουν το δικαίωμα να αποτελούν μέρος της νόμιμης πολιτικής οντότητας είναι αποκλεισμένοι ποικιλοτρόπως από την ίση εκπροσώπηση (Παλαιστίνιοι του 1948), από κάθε εκπροσώπηση (Παλαιστίνιοι της Γάζας, της Δυτικής Όχθης και της Ανατολικής Ιερουσαλήμ) ή ακόμη και από τη δυνατότητα να ασκήσουν το νόμιμο δικαίωμά τους να επιστρέψουν και να συμμετάσχουν (Παλαιστίνιοι της διασποράς).

Ούτε το Ισραήλ μπορεί να διεκδικήσει νόμιμη κυβερνητική εξουσία. Αυτό συμβαίνει επειδή το Διεθνές Δίκαιο ορίζει ότι «η βούληση του λαού θα είναι η βάση της εξουσίας της κυβέρνησης», η οποία πρέπει «να εκφράζεται σε περιοδικές και γνήσιες εκλογές που θα γίνονται με καθολική και ίση ψηφοφορία».

Ακόμη και μια πρόχειρη εξέταση του διεθνούς δικαίου αποκαλύπτει ότι, αντίθετα, το ισραηλινό καθεστώς δεν θα έπρεπε να υπάρχει.

Ο αποκλεισμός εκατομμυρίων αυτοχθόνων πληθυσμών της γης με βάση εθνικά κριτήρια αποτελεί βασική παραβίαση αυτής της απαίτησης. Ως εκ τούτου, το ισραηλινό καθεστώς δεν μπορεί να διεκδικήσει νόμιμη κυβερνητική εξουσία.

Το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης επιβεβαίωσε πρόσφατα ότι το καθεστώς δεν έχει τέτοια εξουσία στη Γάζα, τη Δυτική Όχθη ή την Ανατολική Ιερουσαλήμ. Αλλά οι άνισοι όροι που επιβάλλονται στους Παλαιστίνιους εντός της Πράσινης Γραμμής και ο πλήρης αποκλεισμός όσων ανήκουν στη διασπορά, καθιστούν το σημείο εξίσου εφαρμόσιμο και στην υπόλοιπη παλαιστινιακή κοινότητα.

Και χωρίς αυτή την εξουσία, το καθεστώς δεν μπορεί να διεκδικήσει νόμιμη κυριαρχία.

Ομοίως, η άνομη συμπεριφορά του καθεστώτος αντισταθμίζει τους ισχυρισμούς κυριαρχίας.

Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι οι σύγχρονες αντιλήψεις για την κυριαρχία περιλαμβάνουν ένα στοιχείο ευθύνης (ειδικά όσον αφορά τον σεβασμό της μη επίθεσης, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του διεθνούς δικαίου) που ένα γενοκτονικό καθεστώς απαρτχάιντ με συνεχή ιστορία επιθετικότητας, δολοφονιών, εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας και ένα χρόνιο καθεστώς χλευασμού απέναντι στις διεθνείς νομικές αποφάσεις και τα ψηφίσματα του ΟΗΕ δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι έχει εκπληρώσει.

Από τα απατηλά δικαιώματα στα πραγματικά καθήκοντα

Έτσι, ως νομικό και πραγματολογικό ζήτημα, το ισραηλινό καθεστώς δεν έχει «δικαίωμα να υπάρχει».

Αλλά η ανάλυση δεν πρέπει να σταματήσει εκεί.

Ακόμη και μια πρόχειρη εξέταση του Διεθνούς Δικαίου αποκαλύπτει ότι, αντίθετα, το ισραηλινό καθεστώς δεν θα έπρεπε να υπάρχει.

Η διεθνής κοινότητα έχει υποχρέωση να σταματήσει την αναγνώριση του καθεστώτος, να το απομονώσει και να εργαστεί για τη διάλυσή του και για την απελευθέρωση του παλαιστινιακού λαού από αυτό.

Σαφώς, κανείς δεν θα υποστήριζε σήμερα ότι η ναζιστική Γερμανία, ή το απαρτχάιντ της Νότιας Αφρικής, ή η Γαλλία του Βισύ, ή οι Ερυθροί Χμερ της Καμπότζης είχαν «το δικαίωμα να υπάρχουν».

Ούτε θα δεχόμασταν αξιώσεις για αιώνια αποικιακά καθεστώτα στην Αλγερία, την Ινδία, τη Ναμίμπια ή την Κένυα. Για τους ίδιους λόγους, κανένα νομικό (ή ηθικό) επιχείρημα δεν θα μπορούσε να δικαιολογήσει το δικαίωμα ύπαρξης του σιωνιστικού Ισραήλ.

Αντίθετα, το Διεθνές Δίκαιο απαιτεί την μη αναγνώριση τέτοιων οντοτήτων, όταν οι παραβιάσεις των επιτακτικών κανόνων του Διεθνούς Δικαίου είναι αναπόσπαστες για τη δημιουργία, την επέκταση και τη διατήρησή τους (όπως συνέβη στο απαρτχάιντ της Ναμίμπια και της Ροδεσίας). Τέτοιες οντότητες δεν πρέπει να αναγνωρίζονται ή να γίνονται αποδεκτές ως νόμιμα κράτη και δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να βοηθούνται.

Το ιστορικό του Ισραήλ είναι σαφές. Ιδρύθηκε στο έδαφος της παραβίασης δύο επιτακτικών (*jus cogens*) κανόνων: του δικαιώματος αυτοδιάθεσης ενός αυτόχθονα λαού και του κανόνα για τη μη προσάρτηση εδάφους με τη βία, καθώς και στα δύο υψηλότερα εγκλήματα του διεθνούς δικαίου: τη γενοκτονία και την επιθετικότητα.

Έκτοτε, αρνείται την επιστροφή των προσφύγων και την αποζημίωσή τους και επεκτείνει συνεχώς τις παράνομες εξώσεις, την κλοπή γης και τον εθνικισμό.

Τα Ηνωμένα Έθνη και κάθε μεγάλος διεθνής οργανισμός ανθρωπίνων δικαιωμάτων έχουν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το ισραηλινό καθεστώς είναι ένοχο για απαρτχάιντ και φυλετικό διαχωρισμό, παράνομη κατοχή, εγκλήματα πολέμου, εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και γενοκτονία.

Το καθεστώς δικάζεται τώρα για γενοκτονία στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, κατηγορίες που το Δικαστήριο θεώρησε αρκετά εύλογες ώστε να εκδώσει μια σειρά προκαταρκτικών εντολών (τις οποίες το καθεστώς αγνόησε).

Και το ίδιο Δικαστήριο έκρινε το καθεστώς ένοχο για παράνομη κατοχή, αναγκαστική άρνηση αυτοδιάθεσης, παράνομη απόκτηση εδάφους με τη βία, εγκλήματα πολέμου, απαρτχάιντ και φυλετικό διαχωρισμό.

Και το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο έχει κατηγορήσει τους ηγέτες του καθεστώτος για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας.

Για τα ογδόντα ολόκληρα χρόνια της ύπαρξής του, το ισραηλινό καθεστώς έχει τη διάκριση ότι παραβιάζει τον μεγαλύτερο αριθμό ψηφισμάτων του ΟΗΕ και αποφάσεων του Διεθνούς Δικαστηρίου από οποιαδήποτε χώρα στον πλανήτη.

Σήμερα, το καθεστώς ασκεί παράνομη κατοχή στην Παλαιστίνη, στον Λίβανο και στη Συρία, επιτίθεται στο Ιράν, στην Υεμένη και αλλού και διαπράττει γενοκτονία στη Γάζα.

Έχει πραγματοποιήσει δολοφονίες σε όλη την περιοχή και έχει παραδεχτεί (μάλιστα, καυχιέται) για διακρατικές τρομοκρατικές επιθέσεις με παγιδευμένους βομβητές στο Λίβανο

Κρινόμενο με βάση τις επιταγές του Διεθνούς Δικαίου, το Ισραήλ είναι, με την αυστηρότερη έννοια του όρου, ένα αδίστακτο καθεστώς, παράνομο στην ίδρυσή του και στερείται κάθε νομιμότητας στη

συμπεριφορά του από τότε.

Η δήλωση ότι ένα τέτοιο καθεστώς έχει «το δικαίωμα να υπάρχει» αποτελεί προσβολή για γενιές θυμάτων του, για το Διεθνές Δίκαιο και για την ίδια την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Και η απειλή που θέτει εκτείνεται πολύ πέρα από την Παλαιστίνη.

Το ισραηλινό καθεστώς καθοδηγείται από μια βαθιά ρατσιστική και θεμελιωδώς βίαιη ιδεολογία. Είναι οπλισμένο με προηγμένες τεχνολογίες επιτήρησης και θανάτου, διαθέτει ισχυρά συμβατικά όπλα και διαθέτει αποθέματα πυρηνικών, χημικών και βιολογικών όπλων.

Έχει διακηρύξει πολιτικές που επιβάλλουν τη μαζική δολοφονία αμάχων (το Δόγμα Νταχίγια, «the Dahiya Doctrine»), τη δολοφονία των πολιτών της (η Οδηγία Αννίβα, «the [Hannibal Directive](#)») και την πιθανή πυρηνική καταστροφή του κόσμου (η Επιλογή Σαμψών, «the [Samson Option](#)»).

Οι κατάσκοποι του δραστηριοποιούνται σε χώρες σε όλο τον κόσμο και οι πληρεξούσιοι του ασχολούνται ενεργά με τη διαφθορά κυβερνήσεων και θεσμών σε όλη τη Δύση.

Έχει ένα τέτοιο καθεστώς «δικαίωμα να υπάρχει»; Όχι.

Στην πραγματικότητα, η διάλυση ενός τέτοιου καθεστώτος και η αντικατάστασή του με μια ελεύθερη Παλαιστίνη με ίσα δικαιώματα για όλους δεν είναι μόνο νομική απαίτηση, αλλά και υπαρξιακή ανάγκη για όλη την ανθρωπότητα.

Μετάφραση του Αντώνη Ψυρούκη για το Jacobin Greece. Το άρθρο του Craig Mokhiber δημοσιεύτηκε στο [Mondoweiss.net](#)